

ANKEVEEN, een impressie.

Wanneer je vanuit Ankeveen de Dammerkade oploopt en de eerste vogel die je daar ziet is al direct een Purperreiger - en dit terwijl Fitis, Tjiftjaf en Winterkoning een driestemmige ouverture inzetten - dan vormt dit zeker een aangenaam begin!

Even later melden zich Visdiefjes, Zwarte Sterns, Futen en Meerkoeten, waarna ook Rietgorzen hun stamelliadje laten horen; tot aan de afslag richting Bergse Pad zullen steeds enkele Rietgorzen van boom tot boom over en weer vliegen.

Even voor het open gedeelte links snort een onzichtbare Snor; ik beloof hem op de terugweg nog even aan te komen. Ter rechterzijde zitten op paaltjes in de plas Aalscholvers hun vleugels te drogen of zo maar wat voor zich uit te staren, of kijken ietwat jaloerzig naar de vlieg- en duikkunstjes van de zovele gracieuze Sterntjes; Boerenzwaluwen scheren over het water, raken soms even met hun snaveltjes de waterspiegel; in de verte koekoekt een Koekoek.

Dan fladdert uit één van de bomen een Rietgors met een witte stuit weg; aan gezien dit onder de Rietgorzen hoogst ongebruikelijk is, loop ik in de richting van de boom, waarin hij nu zit en beschouw hem nauwkeuriger: het blijkt een mooie mannetjes-Tapuit te zijn, die alvorens verder te vliegen wel even voor de kijker wil poseren. Vervolgens trekt ter linkerzijde iets anders de aandacht: daar oefent een Bruine Kiekendief in prachtkleed van veel rossig aan onderzijde en kop en grijze vleugelvlekken, zwevend boven de rietkraag zijn moeilijk beroep uit; zijn verschijning brengt onder enkele Wilde Eenden daar grote schrik teweeg. Verder gaat het weer, in de richting van de grote plas, waarover je kunt uitkijken tot Nederhorst den Berg toe. Maar vlak voor die plas slaan we toch even linksaf het weggetje in dat langs de Googh naar het Bergse Pad loopt, langs bomen en struiken links en riet en lage wilgen rechts. Even luisteren naar de fraaie jodeltonen van het Zwartkopje, dat in het

Purperreiger, *Ardea purpurea*.

struikgewas verborgen blijft; verderop zijn het twee Rietzangers die op ongeveer 60 meter van elkaar boven in een struik een beurtzang aanheffen en daardoor een heerlijke rietlandsfeer scheppen. Een Gierzwaluw, later nog een, zwarte sikkels maaien regendruppels uit de wat grauwe lucht; maar de bui trekt gelukkig snel over, het klaart op.

Nu toch nog even aan de plas kijken. Daar drijven enkele Meerkoeten, Futen en Kuifeenden en wat zwemt daar dichtbij de noordkant van de plas? Dat is zowaar een Krooneend, een woerd, die zonder haast langs de kant manoeuvreert; zijn borst is zwart, lichte flanken en een bruine rug heeft hij, en een roodbruine kop met een zwavelgele kruin. Over het pad langs de plas probeer ik dichterbij te komen; de vogel maakt een kalme indruk, maar is wel waakzaam: als ik ter plaatse kom drijft hij al een eind verder.

Als ik over hetzelfde pad terugga,

vraagt een groepje ravottende Staartmezen de aandacht; ze zijn zo dichtbij, dat ik enkele stappen terug moet doen om zo goed scherp in de kijker te krijgen; één is er bij, die een geheel witte kop heeft en juist deze is zo mak, dat ik hem wel een minuut lang kan observeren! Dan voegt hij zich weer bij zijn gestreepte kameraadjes en het duurt niet lang of ze zwieren uit het gezicht, Als ik al weer dichtbij de Dammerkade ben, vliegt een paartje eenden over, in de richting van de plas; als ze dalen merk ik dat de ene een zwavelgele kruin heeft, beide hebben hele lichte handpennen. Wanneer ik weer aan de plas sta is het ornithologisch buitengebeuren compleet: mijn eerste Krooneend drijft achter in de plas en op de plek waar ik hem eerst waarnam ligt nu een andere woerd; mooie dieren zijn dit toch, opvallend aan hen is ook de felrode snavel, maar uit de verte valt toch de gele kruin het meest op.

Na enig speuren ontdek ik nu ook het wijfje: bruinig, lichte wangen, de donkerbruine kruin daartegen duidelijk afstekend; zij is veel beweeglijker dan haar echtgenoot, maakt toilet en duikt een paar keer onder, als om te bewijzen dat je echt met duikeenden te doen hebt maar langer dan zo'n 10 seconden blijft ze niet onder water; deze vogels doen je op het eerste gezicht merkwaardigerwijze aan zwemeenden denken!

Het is inmiddels al laat geworden en ik aanvaard de terugtocht via de Dammerkade. De geluiden van de kleine kapmeewenkolonie links worden weer sterker en overstemmen de meeste andere geluiden. Daar vliegt zowaar een paartje Krakeenden op met hun grijs, kastanjebruin en wit; eenden die op een onopvallende wijze heel mooi zijn.

Onderweg vliegende Aalscholvers, van snavel tot dijtlek vol vis; binnensnavels "boe"geroep van Futen in feestpak en in de bomen aardige Rietgorsjes. Aan de rechterzijde begint nu het bos- en rietgedeelte, van waaruit een snorrend geluid mij aan onze afspraak herinnert: en jawel, niet ver van de plek van enige uren tevoren krijg ik hem dan toch

nog te zien: een slanke, effen bruine vogel, die bij tijd en wijle zijn zang even onderbreekt om wat hoger in zijn struikje te klauteren tot hij het welletjes vindt en het dichte riet invliegt. Wanneer je het einde van de Dammerkade bij Ankeveen nadert en de laatste vogel daar is een Purperreiger - en dit terwijl Merel, Roodborst en Fitis een feestelijke finale fluiten - dan kun je jezelf ook een vogel, een geluksvogel voelen.

S.H.Poelstra.